മാതൃഭൂമി

mathrubhumi.com
/mathrubhumidotcom
/mathrubhumi

MATHRUBHUMI
THE NATIONAL DAILY
IN MALAYALAM

മാതൃഭൂമി
വാരാന്തപ്പതിപ്പ്
2018 ഓഗസ്റ്റ് 19 ഞായർ

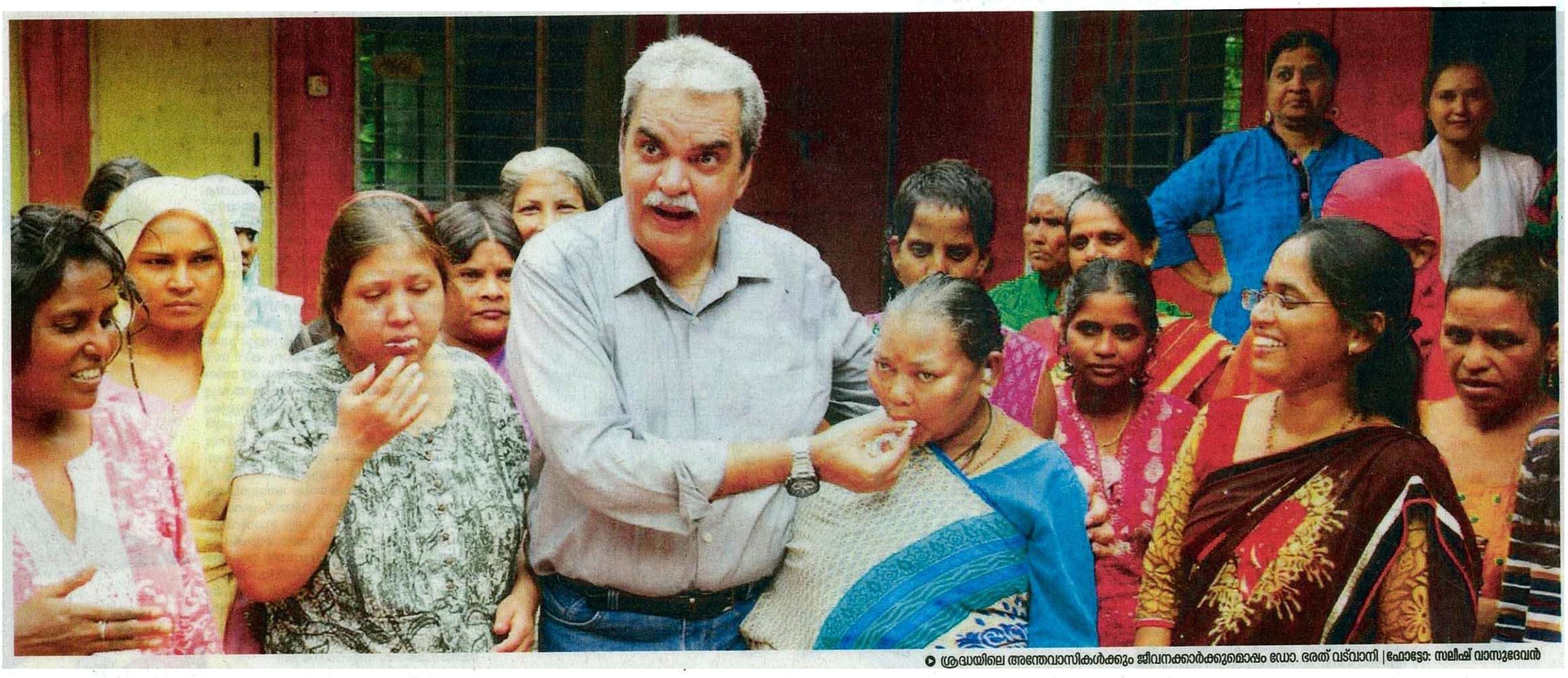

ശ്രദ്ധയിലെ അന്തേവാസികൾക്കും ജീവനക്കാർക്കുമൊപ്പം ഡോ. ഭരത് വട്ട്വാനി | ഫോട്ടോ: സലീഷ് വാസുദേവൻ

ഡോക്ടർ ദൈവം

കാണാമറയത്തിരിക്കുന്ന ദൈവത്തെപ്പോലും അമ്പരപ്പിക്കുന്ന ചിലരുണ്ട് നമുക്കിടയിൽ. സ്വന്തം കർമങ്ങൾകൊണ്ട് ഇവർ ദൈവത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിലേക്ക് ഉയരും. ഇത്തവണത്തെ രമൺ മഗ്സാസെ പുരസ്കാരം ലഭിച്ച ഡോ. ഭരത് വട്ട്വാനി ഒരുപാട് മനുഷ്യർക്ക് ദൈവതുല്യനാണ്. തെരുവിൽ അലയുന്ന, ആരുമില്ലാത്ത മനുഷ്യർ ഈ ഡോക്ടറുടെ സ്നേഹത്തിലും പരിചരണത്തിലും ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു...

> **ഒരിക്കൽ ബോറിവ്ലിയിലെ റെസ്റ്റോറന്റിലിരുന്ന് ചായ കുടിക്കുമ്പോൾ റോഡരികിൽ ഒരു യുവാവ് ഓടയിലെ അഴുക്കുവെള്ളം ചിരട്ടകൊണ്ട് കോരിക്കുടിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടു. ബി.എസ്സി ബിരുദധാരിയായിരുന്നു അയാൾ. കണ്ണുതുറപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു ആ കാഴ്ച. അയാളെ ഈ രോഗത്തിൽനിന്ന് മുക്തനാക്കിയതോടെയാണ് തെരുവിലെ ഇത്തരം മനുഷ്യരെ സൗജന്യമായി ചികിത്സിക്കാനുള്ള ഒരു കേന്ദ്രം എന്ന ആശയമുണ്ടായത്**

എൻ. ശ്രീജിത്ത്

nsreejith1@gmail.com

മാനസികനിലതെറ്റി തെരുവിൽ അലയുന്നവരുടെ ജീവിതത്തെ നമുക്കറിയില്ല. സ്വന്തം അസ്തിത്വംതന്നെ തുടച്ചുമാറ്റപ്പെട്ടവർ. അവർ ആരായിരുന്നെന്നോ എങ്ങനെയാണ് തെരുവിൽ എത്തിയതെന്നോ അവർക്കറിയില്ല. പണം കൈയിലുണ്ടെങ്കിൽപ്പോലും അത് കൊടുത്താൽ തന്റെ വിശപ്പുമാറ്റാൻ കഴിയുന്ന സാധനങ്ങൾ വാങ്ങി കഴിക്കാമെന്ന ബോധം അവരിലില്ല. വയറിനുള്ളിൽ തീ ആളിക്കത്തുമ്പോൾ അവർ തങ്ങളെത്തന്നെ കൊന്നുതിന്നുന്നു. തെരുവോരങ്ങളിലെ ഓടകളിൽ ഒലിക്കുന്ന കറുത്ത വെള്ളം അവർ കുടിക്കുന്നു. വിശന്നുകരിയുമ്പോൾ തെരുവിലെ മലം ഭക്ഷിക്കുന്നു. തിരിച്ചറിവ് നഷ്ടപ്പെട്ട ഇത്തരത്തിലുള്ള ഏഴായിരത്തോളം മനുഷ്യരെ തെരുവിൽനിന്ന് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന്, കുളിപ്പിച്ച്, അവരുടെ വിശപ്പുമാറ്റി, രോഗങ്ങളെ ചികിത്സിച്ച്, അവരുടെ ജീവിതം തിരികെനൽകിയ ആളാണ് ഡോ. ഭരത് വട്ട്വാനി. അവരെ എല്ലാ ആകുലതകളിൽനിന്നും മാറ്റി നല്ല മനുഷ്യരാക്കി അവരുടെ കുടുംബത്തോടൊപ്പം എത്തിച്ചു അദ്ദേഹം. 30 വർഷത്തിലധികമായി ഈ മനുഷ്യൻ തെരുവിലെ ഇത്തരം ജീവിതങ്ങൾക്കൊപ്പമാണ്.

മുംബൈയിൽനിന്ന് 65 കിലോമീറ്റർ അകലെ കർജത്തിലെ ചേരാട്ടാവാൻഗാവ് എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ഇത്തരം മനുഷ്യരെ ചികിത്സിക്കാനും അവരുടെ രോഗം മാറ്റി ജീവിതത്തിലേക്ക് വഴിനടത്താനും ഡോക്ടർ കെട്ടിപ്പടുത്ത ശ്രദ്ധ റീഹാബിലിറ്റേഷൻ ഫൗണ്ടേഷൻ എന്ന സ്ഥാപനമുണ്ട്. കർജത്തിലെ 'ശ്രദ്ധ'യിൽ 75 പുരുഷന്മാരും 49 സ്ത്രീകളുമാണ് ഇപ്പോൾ ചികിത്സയിലുള്ളത്. ശ്രദ്ധയുടെ കറുത്ത ബോർഡിൽ അത് എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടെയെത്തിയ ദിവസം ബോർഡിലെഴുതിവെച്ച വാചകം മഹാകവി ടാഗോറിന്റേതായിരുന്നു: 'വെള്ളത്തിൽ കാലുറപ്പിച്ചു നിർത്തിയതുകൊണ്ടുമാത്രം നിങ്ങൾക്ക് കടൽ കടക്കാനാവില്ല.'

എന്നാൽ, യാതനയുടെ കടൽകടന്ന് ഏഴായിരത്തോളം പേരാണ് ഇവിടെ ഇതുവരെ ജീവിതത്തിലേക്ക് തിരിച്ചെത്തിയത്. അവർ കുടുംബത്തിന് വീണ്ടും അത്താണിയായി. അപൂർവമായി ചിലർ വീണ്ടും രോഗാവസ്ഥയിലേക്ക് വലിച്ചെറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരെ വീണ്ടും ചികിത്സിച്ച് പുതിയ ജീവിതത്തിലേക്ക് കൈപിടിച്ചുനടത്തിയിട്ടുണ്ട് ഈ ഡോക്ടർ.

ആറരയേക്കറോളം വരുന്ന സ്ഥലത്ത് ഗുരുതരമായ രോഗബാധിതരെ പാർപ്പിക്കാൻ ഒരു സ്ഥലവും രോഗം മാറുന്നവരെ പാർപ്പിക്കാൻ മറ്റൊരിടവുമാണുള്ളത്. സ്ത്രീകൾക്ക് പ്രത്യേക ഇടങ്ങൾ. പരിചരിക്കാൻ 24 മണിക്കൂറും ഡോക്ടർമാർ; സേവനസന്നദ്ധരായ 43 പേർ. ഇവിടെ 26 പശുക്കളെ വളർത്തുന്നു. കിട്ടുന്ന പാൽ ഈ മനുഷ്യരുടെ ആവശ്യത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്നു. കൃഷിചെയ്യുന്നു. അതിൽനിന്ന് കിട്ടുന്നത് ഇവർക്ക് ഭക്ഷണത്തിന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു.

നിലവിലുള്ളതിൽ രോഗബാധിതരായ 124 അന്തേവാസികളിൽ രണ്ടുപേർ മലയാളികളാണ്. ഗുരുതരമായി രോഗബാധിതനായ മനോജിനെ ഏതാനും ദിവസംമുമ്പാണ് മധ്യപ്രദേശിലെ ഗുണയിൽനിന്ന് എത്തിച്ചത്. അവശതയാർന്ന രൂപം, ചത്തമത്സ്യത്തിന്റേതുപോലുള്ള കണ്ണുകൾ, ചോദിച്ചപ്പോൾ വാക്കുകൾതന്നെ മറന്നതുപോലെ. ഏതോ പുരാതനമായ ഓർമയിൽനിന്ന് വീണ്ടെടുക്കുന്നതുപോലെ. ശബ്ദം ഒന്നും വ്യക്തമാകാതെ പുറത്തുവന്നു, വാക്കുകിട്ടാൻ പ്രയാസപ്പെടുന്നതുപോലെ. കാലുകളിൽ മുറിവുകൾ, മനോജിന്റെ മുഖത്തെ ആ ദയനീയത നമ്മെ ആഴത്തിൽ മുറിവേൽപ്പിക്കും. നാട്ടിലെ സ്ഥലംപോലും ഓർമയില്ല. മനസ്സ് ഏതോ നിഗൂഢതയിൽ മുങ്ങാംകുഴിയിടുന്നു.

മനോജിനെക്കൂടാതെ രോഗം ഭേദമായ ഡെൻ ഫെർണാണ്ടസ് എന്നുപേരുള്ള ജോയിയും ഇവിടെയുണ്ട്. 41-കാരനായ ജോയിയെ ജീവിതം കടപുഴക്കിയ നാളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭയം തെരുവായി മാറി. മുംബൈ നഗരത്തിലെ മാൻകൂർഡിലെ ഒരു കമ്പനിയിൽ ടെലിസർവീസ് മേഖലയിലാണ് ജോയി ജോലി ചെയ്തിരുന്നത്. ഒരു വർഷംമുമ്പാണ് ജോയിയെ ചെമ്പൂരിലെ തെരുവിൽനിന്ന് 'ശ്രദ്ധ' ഏറ്റെടുത്തത്. കൊല്ലം കടവൂർ സ്വദേശിയായ ജോയിയുടെ രോഗം ഇന്ന് പൂർണമായും മാറിയിട്ടുണ്ട്. കുടുംബത്തിന് ജോയിയെ ഏറ്റെടുക്കാൻ വിമുഖതയാണ്. ജോയി അവരുടെ അച്ഛനമ്മമാരുടെ ദത്തുപുത്രനാണ്. അവർക്ക് പിന്നീട് രണ്ടുമക്കളുണ്ടായപ്പോൾ, ആ ദൈന്യതസ്ഥ ആക്കംകൂടുകയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ജോയി, രോഗം ഭേദമായവരെ വീട്ടിലെത്തിക്കുമ്പോൾ ശ്രദ്ധയുടെ സന്നദ്ധപ്രവർത്തകർക്കൊപ്പം തുണയായി പോകുന്നു. ആ സമാഗമത്തിൽ പങ്കാളിയാവുമ്പോൾ ജോയിയുടെ ഉള്ള് പിടയ്ക്കുന്നുണ്ടാവാം. എങ്കിലും മുഖത്തു മാഞ്ഞുപോകാത്ത ചിരിയുമായി ജോയി പറയുന്നു: "നല്ല പോഷകസമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണം, താമസസൗകര്യം... ഞാൻ ഹാപ്പി."

ടീം ശ്രദ്ധ

സ്ത്രീകളുടെ കൂട്ടത്തിലെ പുഷ്പദുമാൽ, ശ്രദ്ധയിലെ ചികിത്സകഴിഞ്ഞ് രോഗംമാറിയെങ്കിലും പിന്നീട് കുടുംബത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയില്ല. മഹാരാഷ്ട്രയിലെ റായ്ഗഢിലെ സാംരംഗി ഗ്രാമക്കാരിയായ ഈ 45-കാരി ബി.കോം. ബിരുദധാരിയാണ്. മാനസികപ്രശ്നങ്ങൾ കണ്ടതിനെത്തുടർന്ന് സഹോദരൻ വീട്ടിൽനിന്ന് ഇറക്കിവിടുകയായിരുന്നു. മുംബൈ നഗരത്തിലെ ബോറിവ്ലിയിലെ കാജുപാഡ റോഡിലായി പിന്നത്തെ ജീവിതം. പിന്നീട് ശ്രദ്ധയിലെത്തി. ഇപ്പോൾ 12 വർഷമായി ശ്രദ്ധയുടെ ജീവനക്കാരിയാണ്. കുടുംബാംഗത്തെപ്പോലെ ഇവിടെ കഴിയുന്നു. രാഖിദിനത്തിൽ ഡോ. ഭരത് വട്ട്വാനിക്ക് കൈയിൽ രാഖി ബന്ധിക്കും. തങ്ങളുടെ മൂത്തസഹോദരനെപ്പോലെയാണ് അദ്ദേഹമെന്ന് പുഷ്പ ദുമാൽ.

നാന്ദേഡ് ശ്രീനഗറിൽനിന്നുള്ള മഞ്ജുഷ വിവാഹംകഴിഞ്ഞ് ഒരു മാസത്തോളം ഭർത്താവിനൊപ്പം കഴിഞ്ഞു. വീട്ടിലെ സംഘർഷങ്ങൾ അവരുടെ ജീവിതത്തെ മാറ്റിമറിച്ചു. മനസ്സ് കൈവിട്ടുപോയപ്പോൾ ഏതോ തീവണ്ടിയിൽ ചെന്നൈയിലെത്തി. അവിടെനിന്നാണ് ശ്രദ്ധയിൽ എത്തുന്നത്. പിന്നീട് വീട്ടുകാർ കൈയൊഴിഞ്ഞു. മഞ്ജുഷയും ഇവിടെ സന്നദ്ധപ്രവർത്തകർക്കൊപ്പമുണ്ട്. ഗുജറാത്തിലെ ഗാന്ധിനഗറിനടുത്ത മാൻസ സ്വദേശിയായ നീലഷാ ബി.കോമും കംപ്യൂട്ടറും പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുടുംബത്തിലെ അന്തഃഛിദ്രങ്ങളും സ്വത്തിനുള്ള വടംവലിയും അവരെ തെരുവിലെത്തിച്ചു. തുണയായി ഇന്നുള്ളത് ശ്രദ്ധമാത്രം. ഇങ്ങനെ എത്രയോ ജീവിതങ്ങൾക്ക് കർജത്തിലെ ശ്രദ്ധ തുണയാവുന്നു.

രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് മാനസികാസ്വാസ്ഥ്യത്താൽ തെരുവിലേക്ക് വലിച്ചെറിയപ്പെട്ടവർക്ക് ഇന്ന് ശ്രദ്ധപോലെ മറ്റൊരു അഭയകേന്ദ്രമില്ല. തീർത്തും സൗജന്യമായ സേവനം. സ്നേഹവും പരിചരണവും ആരോഗ്യപരിപാലനത്തിനൊപ്പം വൈദ്യസഹായവും ഈ സ്ഥാപനത്തെ മഹനീയമാക്കുന്നു. നേപ്പാൾ, ബംഗ്ലാദേശ്, ഇറാൻ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ഇന്ത്യയുടെ തെരുവിലെത്തിയവർക്കും അഭയമായിട്ടുണ്ട് ശ്രദ്ധ. നാവികസേനയിൽനിന്ന് വിട്ട് മുംബൈ തെരുവിൽ 18 വർഷത്തോളം ആലംബമൊന്നുമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞ സേതുമാധവൻ, മാനസികാസ്വാസ്ഥ്യത്തെത്തുടർന്ന് ഗൾഫിൽനിന്ന് മുംബൈയിൽ വിമാനമിറങ്ങി മുംബൈ തെരുവിലെ അനാഥാവസ്ഥയിൽനിന്ന് സനാഥാവസ്ഥയിലേക്ക് മാറ്റപ്പെട്ട മുഹമ്മദ് ഇസാഖ്... അങ്ങനെ എത്രയോ പേർ.

ഡോ. ഭരത് വട്ട്വാനി തന്റെ കഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി....

ഞാൻ ജനിച്ചത് കൊൽക്കത്തയിലാണ്. **12 വയസ്സിൽ അച്ഛൻ മരണപ്പെട്ടതോടെ ഞങ്ങൾ അനാഥരായി. എനിക്ക് രണ്ട് ജ്യേഷ്ഠന്മാരുണ്ട്. പിന്നീട് മുംബൈയിലെത്തി, പഠിച്ചു. സഹോദരന്മാരും ഞാനും ഡോക്ടറായി. ഗ്രാൻഡ് മെഡിക്കൽ കോളേജിലാണ് മൂന്നുപേരും പഠിച്ചത്. ജീവിതത്തിൽ ദുരിതത്തിന്റെ കാണാക്കയങ്ങളിൽ ഞങ്ങളും അകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സാധാരണക്കാരുടെ വേദനകൾ എനിക്കറിയാം.** എം.ബി.ബി.എസ്. പഠനശേഷം 1986-ൽ സൈക്യാട്രിയിൽ എം.ഡി.നേടി. ഭാര്യ സ്മിതയും സൈക്യാട്രിയിൽ എം.ഡി. നേടിയിട്ടുണ്ട്.

ശ്രദ്ധയുടെ തുടക്കം

ബോറിവ്ലിയിൽ ഇത്തരം രോഗികളെ ചികിത്സിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ഒരു കേന്ദ്രം ആരംഭിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ബോറിവ്ലിയിലെ റെസ്റ്റോറന്റിലിരുന്ന് ചായ കുടിക്കുമ്പോൾ റോഡരികിൽ ഒരു യുവാവ് ഓടയിലെ അഴുക്കുവെള്ളം ചിരട്ടകൊണ്ട് കോരിക്കുടിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. ബി.എസ്സി ബിരുദധാരിയായിരുന്നു അയാൾ. കണ്ണുതുറപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു ആ കാഴ്ച. അയാളെ ഈ രോഗത്തിൽനിന്ന് മുക്തനാക്കിയതോടെയാണ് തെരുവിലെ ഇത്തരം മനുഷ്യരെ സൗജന്യമായി ചികിത്സിക്കാനുള്ള ഒരു കേന്ദ്രം എന്ന ആശയം ഉണ്ടായത്. അതായിരുന്നു ശ്രദ്ധയുടെ തുടക്കത്തിനൊരു ഹേതു.

ഇതിനുപുറമേ 1998-ൽ കൈലാസ് മാനസരോവർ യാത്രയ്ക്ക് ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചിരുന്നു. അതിന് പോകാൻ അനുമതിലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ സമയത്ത് രണ്ടുരോഗികൾ എന്റെ ചികിത്സയിലുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ രോഗത്തെ സംബന്ധിച്ച ആധി കാരണം യാത്രയിൽനിന്ന് പിന്മാറേണ്ടിവന്നു. അന്ന് പോയ ആ യാത്രാസംഘത്തിലെ മുഴുവൻ പേരും മണ്ണിടിഞ്ഞ് മരണപ്പെട്ടു. ആ സംഭവവും എന്നെ മാറ്റിച്ചിന്തിപ്പിച്ചു. ദൈവം ജീവിതം നീട്ടിനൽകിയത്, ഈ ലോകത്തിനുവേണ്ടി നല്ലകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാനാണെന്ന് എനിക്ക് ബോധ്യമായി. അക്കാര്യം ലോകത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്യുമെന്ന് നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്റെ ഭാഗമായാണ് ദഹിസറിൽ ഇത്തരമൊരു കേന്ദ്രം ആരംഭിക്കുന്നത്. 20 കിടക്കകളുമായി ആരംഭിച്ച ആ സ്ഥാപനം ബാബ ആംതെയുടെ നിർദേശത്തെത്തുടർന്നാണ് 120 പേരെ ഒരേസമയം ചികിത്സിക്കാൻ കഴിയുന്ന കേന്ദ്രമായി കർജത്തിലെ ചേരാട്ടാ വാൻഗാവിലേക്ക് വികസിപ്പിക്കുന്നത്. 2006-ലായിരുന്നു അത്.

സ്വയം ബന്ധിതനായ ബാബ ആംതെ

ഷിർദി സായ്ബാബ ക്ഷേത്രത്തിൽ പലപ്പോഴും ഞാൻ ദർശനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു ജന്മദിനത്തിൽ ഷിർദിയിലേക്കുള്ള ഒരു യാത്രയിലാണ് ബാബ ആംതെയെ കാണാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നത്. അവിടെനിന്ന് ഗഡ്ചിരോളിയിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ കൊടുങ്കാട്ടിൽ ചങ്ങലയിൽ ബന്ധിതനായ മാനസികരോഗിയായ ഒരാളെക്കണ്ടു, അയാളെ അവിടെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ മനസ്സു തോന്നിയില്ല. അയാളുടെ അഴുക്കുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ മാറ്റി വണ്ടിയിൽ കയറ്റി. രാത്രി എട്ടുമണിയോടെ അവിടെ എത്തി. അയാളെ വഴിയിൽനിന്ന് കിട്ടിയ കാര്യം പറഞ്ഞു. ബാബ ആംതെയുടെ മകൻ പ്രകാശ് ആംതെ അയാളുടെ കൈയിലെ ചങ്ങല മുറിച്ചുമാറ്റി. അതിന് ഒന്നരമണിക്കൂറോളമെടുത്തു. രാവിലെ ഉണർന്നപ്പോൾ ബാബ ആംതെ ചങ്ങലയിൽ ബന്ധിതനായി നടക്കുകയാണ്. വഴിയിൽനിന്ന് കിട്ടിയയാൾ അനുഭവിച്ച അവസ്ഥയെ തൊട്ടറിയുകയായിരുന്നു ബാബ ആംതെ. രണ്ടുദിവസം അവിടെ താമസിച്ചു. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും സംസാരിച്ചു. മുംബൈ നഗരത്തിൽനിന്ന്, കൂടുതൽ രോഗികളെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുന്ന പുതിയ ഇടത്തിലേക്ക് സ്ഥാപനത്തെ മാറ്റാൻ നിർദേശിച്ചത് ബാബ ആംതെയാണ്.

ആ നിർദേശമാണ് കർജത്തിലെ ആറരയേക്കർ സ്ഥലത്തേക്ക് ശ്രദ്ധയെ മാറ്റാൻ പ്രേരകമാവുന്നത്. കർജത്തിലേക്ക് മാറ്റുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി ആഴ്ചയിൽ ഒരു തവണയെങ്കിലും വിളിക്കും. സംസാരിക്കും. നിർദേശങ്ങൾ തേടും. ഭൂമിപൂജയ്ക്ക് ബാബ ആംതെ എത്തുകയും ചെയ്തു.

തനിക്ക് താമസിക്കാൻ മറ്റൊരിടം വേണ്ട. ഞാൻ കാട്ടിൽ ജീവിച്ചുശീലിച്ചയാളാണ്. അതുകൊണ്ട് അതേ ഭൂമിയിൽ താമസിക്കാം എന്നദ്ദേഹം പറയുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം സന്തോഷത്തോടെ വന്ന് കാര്യങ്ങൾ നിർവഹിച്ചു. ഈ സെന്ററിന്റെ ഉദ്ഘാടനം ബാബ ആംതെയെക്കൊണ്ട് ചെയ്യിക്കണമെന്നാണ് പദ്ധതിയിട്ടിരുന്നത്. എന്നാൽ, അദ്ദേഹം അസുഖബാധിതനായതിനെത്തുടർന്ന് 2006 മാർച്ചിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ പ്രകാശ് ആംതെയാണ് നിർവഹിച്ചത്. ബാബ ആംതെയുടെ വിയോഗം നമ്മുടെ തീരാനഷ്ടമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമയ്ക്കായി ബാബ ആംതെ സെന്റർ എന്ന് നാമകരണം നടത്തുകയും ചെയ്തു.

എനിക്ക് ദൈവതുല്യനായിരുന്നു ബാബ ആംതെ. ഞാൻ നഗരത്തിൽ ജനിച്ചുവളർന്നതിനാൽ ഗ്രാമത്തിലേക്കുള്ള 'ശ്രദ്ധ'യുടെ പറിച്ചുനടലിനെപ്പറ്റി വലിയ ആശങ്കകളുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ എല്ലാ ആശങ്കകളെയും ഇല്ലാതാക്കിയത് ബാബ ആംതെയാണ്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ ഓരോ വാക്കും എന്റെ ഹൃദയത്തിലുണ്ട്.

കർജത്തിൽ ഭൂമിയെടുത്തശേഷം കെട്ടിടങ്ങളുടെ രൂപകല്പന, പദ്ധതികൾ എല്ലാം പെട്ടെന്നുതന്നെ ശരിയായി. അന്നത്തെ റായ്ഗഢ് കളക്ടർ, ബാബാ ആംതെയെ ആരാധിക്കുന്ന വ്യക്തിയായിരുന്നു. ഒറ്റ ദിവസത്തിനുള്ളിൽ അദ്ദേഹം പദ്ധതിക്ക് അംഗീകാരംനൽകി. എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് കൂട്ടായി അദൃശ്യസാന്നിധ്യമായി ബാബ ആംതെ ഇന്നുമുണ്ട്.

കേരളം

ശ്രദ്ധ ഫൗണ്ടേഷന്റെ തുടക്കത്തിൽ നാലോളം മലയാളികളായ സന്നദ്ധപ്രവർത്തകർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ വീടുകളിൽ നിരവധി തവണ പോയിട്ടുണ്ട്. അവരിപ്പോൾ വിദേശത്ത് ജോലിചെയ്യുന്നു. അവർ വരുമ്പോൾ എന്നെ വന്ന് കാണാറുണ്ട്. എന്നോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന ജിൻേറാ എബ്രഹാം ഒരിക്കൽ എന്നെ കാണാൻ വന്നു. കൈയിൽ ഒരു കവർ തന്നു. പോയശേഷം തുറന്നുനോക്കിയപ്പോൾ അമ്പതിനായിരം രൂപയായിരുന്നു. ഇത്തരം സഹായങ്ങൾ എപ്പോഴും ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. എന്റെ സഹോദരൻ വിവാഹംചെയ്തത് ഒരു മലയാളിയെയാണ്. മാനസികവിഭ്രാന്തിയുള്ളവരെ കൊണ്ടുവരുന്ന ചോറ്റാനിക്കര അമ്പലത്തിൽ പോയിട്ടുണ്ട്. പത്തുവർഷമായി എന്നോടൊപ്പമുള്ള ഡെനിറ്റ് മാത്യു മലയാളിയാണ്, ശ്രദ്ധയുടെ പ്രോജക്ട് കോ-ഓർഡിനേറ്ററാണ്.

ചെലവ്

ഒരു മാസത്തിൽ ഇരുപത് ലക്ഷത്തോളം രൂപ ശ്രദ്ധ ഫൗണ്ടേഷന് ചെലവുണ്ട്. മുംബൈയിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നതിൽനിന്ന് കിട്ടുന്ന നാലുലക്ഷത്തോളം രൂപ ഞാനും ഭാര്യയും നൽകും. പിന്നീട് സുഹൃത്തുക്കളുടെ സഹായം, ചില സംഘടനകൾ... അങ്ങനെ സഹായഹസ്തം നീളുന്നു. ഇതുവരെ ശ്രദ്ധയിലെ ഭക്ഷണം ഉൾപ്പെടെ ഓരോ കാര്യവും സൂക്ഷ്മമായി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ അദൃശ്യമായ സഹായം എന്നും എന്നോടൊപ്പമുണ്ട്.

എന്റെ അധ്യാപികയായ ഡോ. ശുഭ തട്ടെ ഞങ്ങളുടെ സെന്റർ ഒരിക്കൽ കാണാനെത്തി. ചെലവു കുറയ്ക്കാനുള്ള പദ്ധതികൾ ഒരിക്കലും ആലോചിക്കരുതെന്നാണ് അവർ നൽകിയ ഉപദേശം. അത് ഞാൻ ശിരസ്സാവഹിക്കുന്നുണ്ട്. നീ ചെലവഴിക്കുന്ന ഓരോ പൈസയും ദൈവത്തിന്റെ പക്കൽ കണക്കുണ്ട്. ദൈവം അത് നിനക്ക് തിരികെനൽകുമെന്നാണ് എന്റെ ഗുരുനാഥ പറഞ്ഞത്. അതെന്റെ ഹൃദയത്തിലുണ്ട്.

കുടുംബത്തിലേക്ക് എത്തിക്കൽ

തെരുവിൽ അലയുന്നവരെ ഏറ്റെടുത്ത് രോഗം മാറ്റി, വീടുകളിൽ എത്തിക്കുന്നത് തുടരുന്നു. ഇപ്പോഴത് മാസത്തിൽ 75 പേരോളമായി ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാമത്തിലുള്ളവർ ആളുകളെ സ്വീകരിക്കാൻ വിമുഖതകാട്ടാറില്ല. എന്നാൽ, നഗരത്തിലുള്ളവർ ഇക്കാര്യം മനസ്സോടെ സ്വീകരിക്കാറില്ല. ഗ്രാമത്തിൽ ഒരാളെ എത്തിക്കുമ്പോൾ ഗ്രാമമുഖ്യൻ ഉൾപ്പെടെയുള്ളവരെ വിശദമായി അറിയിച്ച ശേഷമാണ് വീട്ടുകാരെ ഏൽപ്പിക്കുക.

മഗ്സാസെ പുരസ്കാരം

എനിക്കുകിട്ടിയ പുരസ്കാരംവഴി ഞാൻ നടത്തുന്ന പ്രവർത്തനത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ ആളുകൾ അറിയുമെന്നതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്. ഒപ്പം തെരുവിൽ അലയുന്ന ഇത്തരം ആളുകളെപ്പറ്റി സമൂഹത്തിനും അവബോധമുണ്ടാകും. തെരുവിലുള്ള ഇത്തരം ആളുകളെ മനുഷ്യരായി കാണാൻ പഠിക്കണം. അവർക്ക് ഭക്ഷണം നൽകണം. ഇത്തരം സെന്ററുകളിലെത്തിച്ച് രോഗവിമുക്തിക്കുള്ള കാര്യം ചെയ്യണം. അതൊരു വലിയ സേവനമാകും.